

Szócs Kálmán

(1942 – 1973)

KÜLDJ MILLIÁRD PALACKOT

A mindennapi hazugságtól fölállik a szánk,
Szemünk rebeg, kezünk remeg, vállunk riadva ráng,
Képzelt nyugalmat: ezer fehér pasztillát falunk,
Van harsány gyémánt-városunk, nincs csengettyűs falunk,
Kint Renault, Fiat vár, megannyi nagy, közömbös eb,
Ennél talán már csak a pénztárcánk közömbösebb,
S a számolt szokás-ölelés, mely csüng az éjszakán,
Mint foszló, nyirkos rongy, mely nyári kendő volt talán.

Festett hajunk, múltunk, jövőnk, s két étkezés között
Őrült bűnösnek mondjuk azt, aki levetkőzött.
Pincébe zárjuk és ítéleteket mondatunk,
Felejtjük el örökre, mi is ilyenek vagyunk.
Tudjuk, X és Zé tegnap mit szólt, vagy mit csinált,
És összenézünk bólogatva, jó, hogy nincs hibánk.
És milyen jó, hogy van vízszámlánk s néha még
Tűzpiros ingünk is; íme a korszerűség.

Lépkedünk, s nézzük az órát, mely régen megállt,
S nézzük mohón a négyszögű világot estétájt.
Nézzük krimet, nyelveckét, táncdalfesztivált,
Nézzük a híradót, a verset is, de legkivált
A labdát, mely hálókat rezget és az égre száll.
És égre száll a lelkünk és megundorodva áll,
Látván, a neonfényből szőtt halál testünkre nő
S kering az ürbe-zárt Föld, mint egy kerek temető.

Fohász

*A mindennapi hazugságtól fölállik a szánk,
Szemünk rebeg, kezünk remeg, vállunk riadva ráng,
Költő, segíts e vad fajon, küldd el okos szavad,
Mondd meg, hogy rab, ki azt üvölti, hogy boldog és szabad.
Költő, értesd meg velük, nincs elég arany s urán,
Hogy úr lehessen úrhajót-teremtő ész-urán,
Ki elfelejti önmagát. – Költő, ha lelked él,
Küldj milliárd palackot elveszendő lelkekért.*